

Cristina Cassar Scalia — Na mydlárně

Automatická analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Copyright © 2020 by Cristina Cassar Scalia
Czech edition published by arrangement with Grandi & Associati &
Gaal Literary Agency
Translation © Sára Rodová, 2026
Czech edition © Meridione s.r.o., 2026
ISBN 978-80-53037-37-2

**CRISTINA
CASSAR SCALIA
NA MYDLÁRNĚ**

přeložila Sára Rodová

meridione

**mému otci,
nejlepšímu, jakého jsem si mohla přát**

Donesl jsem tam slíbený věnec a občas tam zajdu,
abych se podíval, jak tam ležím mrtvý a pohřbený.
Tu a tam jde za mnou zpozvzdálí nějaký zvědavec;
když se vracím, přidá se ke mně, usmívá se, a poně-
vadž mu můj stav vrtá hlavou, zeptá se nakonec:
„Nemohl byste mi laskavě říci, kdo vlastně jste?“
Pokrčím rameny, přimhouřím oči a odpovím: „Ovšem,
kamaráde... Já jsem nebožtík Mattia Pascal.“

Luigi Pirandello, *Nebožtík Mattia Pascal*

1.

Lella Cantonová odlepila nos od okýnka a podívala se na fotky, které právě pořídila na mobil. Pár z nich na instagramu určitě vzbudí závist všech jejích kolegyň. Nebe jako vymetené, ani jeden mráček, dokonalý obzor. Během posledních deseti minut se jí před očima zjevily nejprve Liparské ostrovy, pak Messinská úžina a nakonec ta nejfantastičtější scenerie, jakou kdy spatřila. Majestátní hora, černá skála poprášená sněhem a chochol z dýmu na jejím vrcholku. V člověku skoro budila jakousi nábožnou úctu.

Letadlo vzlétlo z milánské Malpensy v půl sedmé ráno a nyní kroužilo kolem vulkánu, otrásané poryvy větru, které zpomalovaly jeho sestup k letišti Fontanarossa v Katánii. Při každé změně směru se výhled z okýnka změnil: moře, sopka, znovu moře a zase sopka.

Pilot oznámil, že během pár minut budou přistávat, počasí je jasné a teplota šest stupňů Celsia.

Lella v ruce potěžkala lehký kabátek, který si na tuhle první služební cestu vzala jako jediný svrchník, potom co razantně zavrhl všechny teplejší alternativy – na Sicílii je přece pořád jaro! –, a vynadala si do idiotů.

Počkala, až letadlo dosedne na zem, a bleskově otevřela aplikaci s předpovědí počasí v naději, že tam

najde konejšivější zprávy; byla si skoro jistá, že během dne teploty stoupnou. Jenomže: denní minimum čtyři stupně, maximum devět. A k tomu blížící se oblačnost a možné přeháňky.

Farmaceutická společnost, pro kterou už deset let pracovala jako reprezentantka ve svém regionu čili v Benátsku, ji právě povýšila na oblastní šéfovou a přidělila jí jedinou oblast, která byla v tu chvíli volná: Jih a ostrovy. Šlo o téměř radikální změnu, již Lella přijala s těžkým srdcem, ale bez sebemenšího zaváhání. Odmítnout v hubených letech povýšení zahrnující zvýšení platu jen proto, že vyžadovalo změnu prostředí, jí připadalo skoro nemorální.

Antonino Falsaperla, sicilský reprezentant, který cestoval spolu s ní, se probudil, když sebou ledadlo při přistání zacloumalo.

V tu ránu si odepnul pás. „A jsme tady! Vytáhnu zavazadla,“ řekl a okamžitě vstal, aby získal náskok nad sousedy a dostal se k zavazadlové přihrádce jako první.

Lella vyhlédla ven. Zaparkovali vedle dalšího letadla a už tam stál připravený autobus. Nechápala, nač ten spěch.

„Stejně budeme muset počkat,“ poznamenala. „Nemyslím si, že ten autobus odjede jen s námi.“

„Aspoň nastoupíme do toho prvního.“ Antonino se zklamaně podíval na hodinky. Přistáli s půlhodinovým zpožděním. „Jestli štandopéde otevřou dveře, možná se stihneme i nasnídat.“

Lella se zarazila nad výrazem *šťandopéde* a usoudila, že musí znamenat něco jako okamžitě.

Antonino sundal oba kufříky a oblékl si bundu: pěkně tlustou parku s kapucí lemovanou kožešinou, v níž tři dny čelil dalekému Severu. Pustil ji před sebe k východu.

Vítr byl tak prudký, že se pod nimi kývaly schůdky, a tak studený a vlhký, že stačilo pár kroků, aby Lella

ucítla, jak jí mrzne hlava. Marně šátrala v tašce po kuličku, který tam obvykle nosila pro všechny případy, a doufala, že ho nevyndala, když zavazadlo přizpůsobovala jižanským podmínkám. Ale bohužel si počínala důsledně.

Ostatně jediná verze Sicílie, kterou Lella Cantonová kdy poznala, byla ta letní. Sedm dní u moře nedaleko Trapani i s výletem na Egadské ostrovy. Stabilních pětatřicet stupňů a sřiravý sluneční žár. Listopad tedy logicky musel být jakési přechodné období.

„Takováhle zima každopádně není běžná,“ omluvil se Antonino téměř konsternovaně. Tomu se říká pech: přijede nová šéfka a jeho město ji přivítá jak? Mrzne víc než v lednu. Kam se hrabe Brianza.

Letištní autobus nacpaný k prasknutí s cuknutím vyrazil a během pár minut vyložil polovinu pasažérů z tohoto letu před bránou vnitrostátních příletů.

Lella chvátala za Antoninem kličkujícím chodbou. Na stěnách s digitálními reklamními panely se střídaly zvětšeniny barokních památek a úchvatných zálivů. Vzadu se skvěl plakát s fotkou Luigiho Pirandella a nezbytným citátem z jeho díla.

Přestože bylo sotva osm ráno, ve veřejné části letiště už vládlo hotové peklo. Na pravé straně, pod eskalátorem vedoucím k odletům, stály desítky řidičů vybavených cedulemi a delegátů cestovních kanceláří, zatímco před prosklenou stěnou se táhl šik příbuzných v napjatém očekávání. Celé rodiny, včetně dětí a seniorů. Závan lidského tepla, který chtě nechtě pocítla i odměřená doktorka Lella Cantonová.

Falsaperla během pěti minut zhltl dvě briošky a dvě kafe, jeho šéfka za stejnou dobu sotva vypila pomerančový fresh. Pak ji vedl k východu směrem na parkoviště, kde o tři dny dříve nechal auto.

Lellu udeřil do tváře poryv studeného větru a ona se pokusila lépe zahalit do jediné šály, kterou měla s sebou.

„Je to hodně daleko?“ zeptala se, zatímco klusali po širokém chodníku lemovaném stěnou plnou zvětšenin, proti nimž ty uvnitř letiště vypadaly jako plakátky. Ragusa, Noto, Taormina...

„Ne, už tam skoro jsme,“ odpověděl Antonino a ukázal na dvoupatrový parkovací dům.

Zapltil a vykročil před šéfkou k průjezdu se závorou. Zastavil se a rozhlédl se kolem.

„Musím si vzpomenout, kde jsem ho nechal... Do pytle, v poslední době jsem byl na letišti pečeněj vařeněj a pokaždý, když jdu pro auto, se spletu! Ale myslím, že bude někde tady.“

Lella ho zpražila pohledem. Ona začínala drkotat zuby a on si dává načas. Koneckonců je tak nabalený, že by mohl klidně zdolat severní pól. Aspoň že jsou pod střechou. Zabočili do jedné chodby a došli až na konec k šedému Renaultu Scénic.

Zatímco se Antonino radoval, že auto našel na první pokus, a ukládal zavazadla do kufru, Lellinu pozornost upoutal velký tmavý sedan s rozsvícenými světly, stojící nakoso před nimi.

„To snad není pravda, že někdo zaparkuje takhle,“ zabručela. Tohle se děje jen na Jihu.

Oslepená světly zvědavě přistoupila ke dvířkům spojuzdce a nakoukla dovnitř.

Zaječela tak, že to bylo slyšet až na vrcholku Etny.